

Pro dobro vlasti

Jana Jánská

„Co si to –“

„Drž hubu!“

Fádně oblečený chlápek v tmavé kšiltovce, slunečních brýlích a s rouškou, zpod níž mu vykukoval mohutný plnovous, přitiskl dokonale upravenému muži v obleku zbraň k boku.

„Drž hubu, a tomu spratkovi se nic nestane,“ zasyčel nervózně.

Kravaták nasucho polkl a podíval se do vozu, kam jen před malou chvilkou do dětské autosedačky připoutal svou dvouletou neteř. Právě se chystal nastoupit a počkat s ní na svou sestru, která ještě v obchodním centru nakupovala zákusky na oslavu jeho povýšení.

„J-já... dám vám peněženku, je tady v kapse,“ koktal.

Vousáč ho ale zvýšeným tlakem pistolí pod žebra nutil pozpátku couvat k jinému autu, než ve kterém neteř seděla. Nepříjemně mu tiskl paži, aby ho nasměroval správným směrem a k nosu mu tiskl hadr napuštěný chloroformem.

„Zalez tam!“

Byly to necelé dva metry. Parkoviště praskalo ve švech, přesto – anebo možná právě proto – si jich nikdo nevšímal. Muž v obleku ucítil kromě dloubání do boku také zatlačení shora na svou hlavu, když jej ten druhý strkal na zadní sedadlo auta s tmavými skly. Jakmile se za ním zabouchly dveře, okamžitě se vrhl k těm protějším v naději, že než únosce obejde vůz, třeba stihne utéct. Ten se ale rychle přemístil a nedobrovolným pasažérem otevírané dveře prudce přibouchl a praštil ho jimi do hlavy.

Mladému muži v obleku projela hlavou příšerná bolest. Než zcela ztratil vědomí, zahlédl ve vedlejším autě svou plačící neteř.

Josef nastartoval, několikrát se zhluboka nadechl, připoutal se a odjel z parkoviště.

Tohle nešlo úplně tak, jak si naplánoval. Co kdyby ten panák neomdlel? Nebo by mu zdrhnul? Doufal aspoň, že má toho správného poskoka. Podle fotky snad ano. Kdyby se tak mohl dostat k jeho příteli, to by bylo mnohem lepší. Ale nedalo se nic dělat, tenhle musel stačit.

Josef se vymotal z nákupní zóny a po několika kilometrech zabočil k zarostlé cestě vedoucí ke staré nepoužívané fabrice. Teprve tam se odvážil sundat si roušku i s falešným plnovousem a zhluboka se nadechl. Ve zpětném zrcátku neustále těkal pohledem k bezvládnému tělu, zhroucenému na zadním sedadle. Kontroloval také, jestli ho někdo nesleduje.

Proč by to ale někdo dělal? Nebyl nijak nápadný, jen když odjížděl, to děcko na parkovišti příšerně řvalo. Moc času neměl, někdo si dítěte určitě brzy všimne. A matka holčičky se bude po bratrovi, který ji měl hlídat, brzy shánět a určitě zavolá policii. Ale to už bude Josef v bezpečí.

Vjel kombíkem až do areálu. Tuto zkrachovalou a opuštěnou firmu, která kdysi poskytovala práci stovkám lidí, měl dobře obhlédnutou. *To byl svět ještě v pořádku*, pomyslel si. Jenže po pandemii, a hlavně po opatřeních vlády, které vyústily k propouštění a zdražování, společnost zkrachovala.

Ačkoli, pro mě možná dobře, řekl si v duchu hořce. Protože teď tu pracoval jako noční hlídač a díky tomu moc dobře věděl, co kde je. I to, jak byl chátrající prostor zabezpečen. Přesněji – jak nebyl. Areál patřil soukromému vlastníkovi, který jej pouze obehnal pletivem, na kterém bylo umístěno několik varovných tabulí, a na několik budov nechal umístit atrapy kamer. Hlídali to tu pouze Josef a na protější směně starý Barták, který místo hlídání každou noc seděl v boudě, sledoval televizi a cpal se – to bylo vše. Vlastně ne, ještě s nimi hlídal Baron. Rotwailer, který ale vzbuzoval asi tolik respektu jako starý Barták.

Josef ucítil nějaký puch. Zastavil, musel se podívat, jestli se jeho pasažér náhodou předčasně neprobral. S tím chloroformem neměl zkušenosti, jen to, co viděl ve filmech.

„Do hajzlu,“ vyrazil ze sebe a málem se pozvracel, když vystoupil a otevřel zadní dveře. Ten chlap se rozhodně neprobral. „Do hajzlu,“ opakoval Josef, zhluboka se nadechoval, prudce vydechoval a panikařil. Na to ale neměl čas.

Opět sedl za volant a s dávením, které ho popadalo i přes stažená okýnka, vyjel zase zpět před bránu a pak dál podél plotu k malému remízku. Tam vystoupil a muže vytáhl ven. Prerývaně dýchal, obsah žaludku mu stoupal do úst, v nichž se mu hromadily sliny. Na kořeni jazyka cítil žluč a dnešní snídani. Zmateně poodešel od auta, aby se vzápětí vrátil zpátky k muži v obleku.

Potil se a tekly mu slzy zoufalství; co má teď dělat? Ten chlápek byl očividně mrtvý. Nechtěl se k němu vůbec přibližovat, přestože měl na ruku nitrilové rukavice – aspoň k něčemu byla ta vládní opatření užitečná. Smrad krve z rozšklebené rány na hlavě a obsahu střev z povoleného svěrače a také slepě zírající pootevřené oči mluvily jasně. Nemělo smysl pokoušet se nahmatat tep. Byl mrtvý. *A zabil jsem ho já*, pomyslel si Josef a zvedl se mu žaludek. *Ta pecka dveřma do škeble musela bejt větší než jsem si myslel. Jenže ten blbej chloroform vůbec nefungoval. Do prdele! Co teď?* Neměl žádnou lopatu na vykopání díry ani náradí ke zbavení se mrtvol. Běžně s sebou takové věci nevozil, vždyť byl učitel a noční hlídač, ne vrah!

Horečnatě přemýšlel, myšlenky mu skákaly z jedné na druhou. Ať se ale snažil, jak chtěl, mozek mu neposkytoval žádnou radu. Jen fakt, že někoho zabil. *Že je vrah.*

„Nechám ho tady. Zahladím stopy. To zvládnou. Přece nejsem tak hloupej, abych se nechal zavřít, když už se mi nepovedlo toho kravaťáka unýst. Nehody se stávají, to mi nikdo nemůže vyčítat,“ ujišťoval se polohlasně.

Rozhlédl se. První, co ho udeřilo do očí, byla menší hromada sutí a jiného nepořádku – černá skládka, šikovně schovaná před zraky těch, kteří by třeba zabloudili po léta nepoužívané silnici až k remízku. Nebylo toho moc, ale nemohl si vybírat. Odtáhl bezvládné tělo a naházal na něj, co šlo. Potom nasedl do vozu, zacouval zpátky k bráně a pěšky se vrátil k remízku. Vzal pohozenou větev a s její pomocí se snažil zamést stopy po sobě i svém autě.

Cestou domů se zastavil pro jedlou sodu a ocet. V roušce, jak nařizovala vládní opatření, tentokrát už ale bez falešného plnovousu, kšiltovky a slunečních brýlí. Pro tuhle chvíli byl rád, že jeho žena sleduje příblbě reality shows, a jemu tak uvízlo v hlavě, čím vyčistit krev.

To není možný! Nemůžu mít takový štěstí! Josef rychle přemýšlel. V hlavě se mu rodily plány a prolínaly se s teoriemi co kdyby.

Co když to byla past? Policajti nějak záhadně vědí, že jsem unesl přítele teplého ministra vnitra. Kterej si hraje na křesťana hájícího tradiční rodiny, jen kvůli korytu. Jenže... proč by mi teď dávali jako návnadu dceru ministryně školství. Ne, to určitě není možný. Ta holka je tady normálně s chůvou, tím si jsem jistej. Všechny je mám nastudovaný, do nejmenšího detailu.

„Přejete si?“ ozval se ženský hlas a Josef sebou trhl.

Byl tak zabraný do svých myšlenek, že úplně zapomněl, kde je.

„Já... hledám jedlou sodu. Manželka peče,“ vysoukal ze sebe.

„Marcelo, vohlídej mi to tady!“ křikla otráveně pokladní na kolegyni a se slovy: „Tak pojdte,“ ho vedla do příslušné uličky.

Josef vykřikl poděkování, ale to už zase odcházela zpět na své stanoviště v malém krámku. Byl na ni naštvaný. Vyrušila ho, mohl... Co vlastně mohl? Měl v plánu dostat se ke členům vlády, zavřít je ve staré prádelně, která byla součástí hospodářských budov na pozemku u jeho domu. A kterou samozřejmě upravil. Musela být zvukotěsná a mít zabarvené okno, to dá rozum.

Popadl pár balíčků jedlé sody, nešikovně je svíral v levé ruce, a pravou sáhl o pár polic dál po kartáčku na ruce. Byl malý a na čištění auta nepraktický, ale jiný neměli. Pro jistotu ještě vzal u pokladny nějakou čokoládu a žvýkačky, aby vypadal co nejméně nápadně.

„Sto šedesát vosum,“ pronesla pokladní a bez zájmu se na něj podívala.

Josef nervózně počítal drobné. *Proč jsem si musel brát i tu blbou čokoládu?* Nechtěl platit kartou, aby po něm nezůstala digitální stopa. Tohle všechno měl pěkně rozmyšlené a naplánované předem. *Krom té vraždy*, blesklo mu hlavou. Poděkoval a rychle se vrátil do auta. Puch z výkalů se mu větráním relativně povedlo dostat z auta pryč, ale krev na zadním sedadle, podlaze i prahu dveří byla stále přítomná. Málem už stáhl rukavice, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Sáhl jen po dezinfekci a aspoň tak si umyl ruce.

Jsem vrah. Do prdele, zabil jsem člověka! Tohle v plánu nebylo. Možná kdybych se sám udal, udělal bych líp. Co by mi udělali? Za neúmyslný zabití se taky chodí do báně... Ne, to je blbej nápad, přemýšlel, zatímco šel zamračeně k autu. Nakonec se rozhodl, že pojedje domů, vydrbe to auto a po nějaké době bude hezky pokračovat v tom, co začal.

Ty další papaláše unese zase podle plánu, jak si dlouhé dva roky připravoval.

Spokojeně se usmál a rozjel se k domovu.

Noc byla neklidná. Pršelo, což bylo na průběh letošní nezvykle mírné zimy běžné, ale Josefa krom tíhy viny děsily i noční můry. Co když déšť z mrtvoly smyje nepořádek a listí, které na ni naházel, a někdo toho kravaťáka najde?

Na druhou stranu mi ale déšť může pomoci se stopama, pomyslel si. Když už se stalo. Ta nepříjemná... nehoda.

Odmítal si víc připouštět, že by byl vrah. Ve chvílích panikaření, které se střídaly s těmi, kdy sám sebe snažil přesvědčit o vlastní nevině, pochyboval o tom, jestli byl ten chlap skutečně mrtvý.

Napadlo ho, že by ho třeba mohl někde vyklopit do příkopu a anonymně zavolat na policii. Bazarový mobil i simku na kredit přece měl. Ale ne, to by nemohl pokračovat ve svém plánu, ten byl mnohem důležitější. I kdyby ten kravaťák nebyl mrtvý, neviděl ho a nemohl tak Josefa identifikovat. Nanonec se mu i auto povedlo vyčistit tak, že by nic nepoznala ani jeho vlastní manželka.

Na chvíli zase upadl do neklidného spánku, než mu podvědomí opět podsunulo ten nepatrný fakt, že někoho zabil.

Mimořádná zpráva. Policie žádá veřejnost o spolupráci ohledně zmizení Leoše N. Pohřešovaný se naposledy pohyboval v prostorách nákupního centra, kde byl také zachycen bezpečnostní kamerou. Má černé vlasy, hnědé oči a je vysoký...

To už ale Josef neslyšel. Seděl u stolu a krajíc chleba mu zůstal na půl cesty k ústům. V uších mu šumělo a zbytky jídla z předchozího kousnutí, které automaticky zpracovával v ústech, jako by nabobtnaly a bránily mu dýchat.

„Pepo, není to ten teplej od toho ministra?“ ozvala se z kuchyně jeho žena.

Josef nebyl schopný slova. Napil se kávy, aby polkl několik nepříjemných drobků, ale zakuckal se.

„Seš v pořádku?“ Manželka přispěchala a plácala ho otevřenou dlaní do zad.

„Dobrý, dobrý. Musím do práce.“ Chytil jí něžně ruku a zvedal se.

„A co ta snídane? Nepovedla se mi? Abys neměl ve škole hlad.“

Josef se k ní otočil.

Jak jí mám říct, co se děje? Pravdu by neunesla. Musím to dotáhnout, rozhodl se v duchu, už kvůli ní. To oni můžou za to, jak teď žijeme. Běžná práce učitele a k tomu noční hlídání, manželka doma na antidepresivech. Za tohle všechno mi taky zaplatěj.

Zatímco se na ni usmál, vzal si nakousnutý krajíc do ruky a v rychlosti dopil zbytek kávy, v hlavě už se mu rodil další plán. Respektive se ujistil v tom, že bude pokračovat v tom původním. Večer, až bude na obchůzce se psem, skrz plot fabriky zkontroluje mrtvolu, pár dní počká a pak zveřejní svůj první požadavek. Nikdo neví, že je vrah, může dál jednat pro dobro všech.

Uplynulo několik jednotvárných a úplně obyčejných dní. Takových, jaké Josef žil už pěknou řádku měsíců od začátku pandemie. Ráno do školy, kde místo ke třídě plně studentů mluvil do notebooku, pak domů na oběd, odpoledne za chlapama do garážové hospody a večer do druhé práce, kde si dělal přípravu do školy na další dny a plánoval lepší budoucnost. Jaro získávalo převahu a z upršených chladných dní té nemastné a neslané zimy se stávaly dny sice stále deštivé, zato teplejší a hlavně zelenější. Tráva jako by se snažila všechno pohltit a rašila i na zdánlivě nemožných místech.

Už před dvěma dny Josef v převleku za *madam* zveřejnil ve všemožných médiích a na sociálních sítích svůj požadavek.

Máme Leoše N. Pokud chcete, aby zůstal naživu, zašlete na přiložené číslo účtu částku podle svého uvážení. Tyto peníze budou použity na jeho výživu, je tedy jen na vás, jestli přežije. Naším cílem je odstoupení vlády a zrušení všech nesmyslných nařízení. Jakmile toho dosáhneme, rukojmí propustíme.

Zpráva proletěla jen dvěma bulvárními internetovými plátky, seriózní média ji nejspíš považovala za hloupý vtíp, přesto na virtuální účet zřízený přes darknet přistály první menší částky. Nepochyboval o tom, že některé, ne-li všechny, poslala policie jako vějičku, aby se *madam* chytila do vlastní pasti.

Ale Josef nebyl hloupý. Pokud si to policie myslela, šeredně se spletla. Josef měl plán, jak se vládě pomstí za veškerá příkoří. A hlavně za manželku. Jak ta kvůli nim skončila!

Vztekle praštil do volantu a zašklebil se na těch několik málo lidí, kteří stáli na přechodu. Až teď si uvědomil, že stojí na červené. Jeden chlap na něj ukázal neslušné gesto. Josef ho mu ho v první chvíli chtěl vrátit, potom si ale řekl, že nebude riskovat, aby si ho někdo zbytečně všiml. Lepší je být nenápadný. Muž se ale zastavil, rozhlédl se, a navíc na Josefa ukázal prostředníček.

„S tím hadrem na ksichtě si troufáš, co?“ Josef se neudržel, stáhl okýnko a křičel na něj.

Muž už ale s posměšným vrtěním hlavy pomalu odcházel. Josef ještě cosi zabručel na rozhořčenou dámu se psem, která psovi hlasitě vysvětlovala zásady slušného chování a fakt, že Josef má roušku na obličej také.

S tlumenými nadávkami, kterým se neubráníl ani po opuštění místa srážky s blbcem, pokračoval Josef v cestě. Vyjel z rušného centra a projížděl cestou podél řeky až ke škole, v níž učil. Připomínka toho, že ho nečekali žáci, jen školní počítač, jak určovala vládní nařízení, ho naštvala ještě víc.

To, že nevidá většinu kolegů, mu nevadilo. Proč taky. Zejména ti „lepší“ byli příkyvovači vlády a mezi lidmi by ze strachu stejně nešli. Mohl být rád za to, že učil na škole s technickým zaměřením, takže se i mezi kolegy našli alespoň tři takoví, s kterými si rozuměl. A co víc, stejně jako on byli naštvaní a všech těch zákazů a příkazů měli dost. Nejednou ho napadlo, jestli by je neměl do svých plánů zasvětit. Bylo by to příznačné i vzhledem k tomu, že *madam* vydával za organizaci, a ne za jednotlivce.

Dříve spolu chodili do hospody, kterou měli tak nějak napůl cesty. Josef byl od přírody veselý a optimisticky založený člověk. Když vláda začala s těmi nesmyslnými opatřeními, ještě se smál. Absurditu v podobě výdejních okének s kamarády považovali za zajímavé zpestření. Teď ale měla jejich *základna* zavřeno. Zkrachovala. Ne kvůli pandemii, ale kvůli nim, kvůli těm papalášům ve vládě sedících na teplých místech a se zlatými padáky na zádech.

„Do prdele!“ zařval Josef najednou a rázem přestal přemýšlet nad tím, že se teď s kolegy schází mnohem méně, na nealkoholickém pivu, protože za nimi musel jezdit autem.

Pevně svíral volant, tělo měl napjaté a nohy skoro v křeči, jak dupl na brzdový pedál a snažil se vůz ukočírovat.

Konečně auto zastavilo a rozhostilo se ticho. Josef si uvědomil, že něco srazil.

„Sakra,“ ulevil si o něco tišeji, „co to bylo?“

Podíval se do zpětného zrcátka a čekal, že uvidí srnku anebo velkého psa. Možná i menšího kance; ten náraz byl opravdu dost velký, to zvíře mu přeletělo přes přední sklo a levý bok auta, muselo se odkutálet někde vedle silnice. Možná ještě v šoku odběhlo kousek dál. Josef se otočil celým tělem, aby lépe viděl, dokonce trochu pootevřel dveře. Vystupovat se mu nechtělo, takový raněný kanec by mu mohl pěkně pocuchat fasádu. Nikde ale nic neviděl. Usoudil, že náraz zvíře odhodil někam daleko, už mu nemohl nijak pomoci, pokrčil rameny a rozjel se.

Trochu se zastyděl, normálně by volal myslivce. Zvířete mu sice bylo líto, ale co měl dělat? První pomoc by mu stejně nedal a pohledu na krev si docela nedávno užil až až. Lepší je zůstat v bezpečí a neupozorňovat na sebe, připomněl si.

„To je strašný,“ zaslechl plakat manželku, když odpoledne dorazil z práce domů.

„Ale no tak,“ zabručel a vzdychl si.

Nechtěl na ni být zlý, jenže už její stavy nezvládal. Chápal, že má deprese, že je nemocná. On ale přece také potřeboval nějaký klid, když už o domácí pohodě nemohla být řeč.

Začala v něm pěníť krev. Jeho paní dříve byla vyrovnaná, měla práci, spoustu přátel a koníčků. Ale poté, co vlada všechno zavřela, co je *všechny* zavřela doma... nikdo nemohl jinať než do práce a na nákup, všechno se změnilo. Spolu s obchody a podniky se uzavřela i mysl Josefovy ženy.

„P-Pepí, ona je mrtvá!“ vzlykala.

Josefovo rozpoložení se z našťvaného rázem změnilo na vyděšené.

„Kdo?“

„Ta hol-čička, někdo ji přejel a-a, chuděrka, umřela úplně sa-sama,“ vydávala ze sebe s námahou.

„Jaká holčička? Co to meleš? Já ti vůbec nerozumím!“ obořil se na ni možná o něco hruběji, než bylo nutné.

„Tady!“ vykulila významně oči a ukázala třesoucím se prstem na televizi, kde běžel další blok zpravodajství.

„Potvrzuji, že dnes v dopoledních hodinách bylo nalezeno tělo nezletilé dívky. Podle koronera byla mezi půl osmou až osmou ráno sražena na úseku silnice číslo 85 vedoucím podél řeky Jeřábky. Žádáme případné svědky, zejména řidiče, kteří tudy v inkriminovanou dobu projížděli, aby se neprodleně ozvali na linku 158,“ sdělovala s vážnou tváří policejní mluvčí mladému reportérovi, který si vzápětí vzal slovo.

„Může policie potvrdit, že se jedná o dceru ministra obrany?“

„Vzhledem k probíhajícímu vyšetřování a věku oběti se policie nebude k dané věci nadále vyjadřovat. Děkuji za pochopení,“ dořekla mluvčí s ledovým výrazem, když viděla, jak se neodbytný reportér, zjevně lačníci po senzaci, nadechuje k další otázce.

Josef ztěžka dopadl do křesla. Měl pocit, že se mu zastavilo srdce.

To není možný. To nemohlo bejt dítě, co jsem srazil, to bych snad viděl. Tohle bylo nízký. Kanec, maximálně srnčí. Přece nejsem vrah?! honilo se mu hlavou.

Myslí se mu jako připomínka prohnalo pár výjevů, které se týkaly mrtvého přítele ministra vnitra, ale hned je zaplašil.

„To není možný,“ hlesl nahlas a vrtěl hlavou.

Manželka vzlykla ještě hlasitěji, vrhla se mu okolo krku a dál usedavě plakala. Josefa to štvalo. Zamračeně ji poplácával po zádech a pokoušel se ji jemně odstrčit, potřeboval vzduch. Myslet. Zkontrolovat auto.

Do prdele, co když tam jsou někde kamery? U toho obchodáku jsem měl štěstí, ale dneska jsou kamery všude.

Srdce se mu najednou rozběhlo šílenou rychlostí. Odstrčil manželku, s nějakou ohleduplností si už hlavu nelámal, a vstal.

„Musím... musím do práce,“ oznámil jí, a aniž by jí dal čas se vzpamatovat, sebral bundu, klíče od auta a zabouchl za sebou dveře.

Ještě zaslechl její protesty, že je přece brzy a že ani nevečeřel, ale to mu bylo fuk.

Následující dny Josef téměř nespál a nejedl. Ve škole každý den odučil, pivo s kolegy vynechával a naopak do druhé práce chodíval dřív. Areál byl velký, takže na noc potřebovali nočního hlídače kvůli sprejerům, vandalům a dalším pochybným pobudům, kteří brzy přišli na nefunkčnost kamer. Josef se střídal se starým panem Bartákem, kterého viděl snad jen při představování, protože se mýjeli. Zůstával po něm jen smrad cigaret, levného vína a potu. A přestože na sebe měli telefon, kdyby bylo potřeba, dnes na Josefa čekal v malé stavební buňce z osmdesátých let vzkaz.

PES PŘI OBHLÍDCE ŠÍLEL, ZA PLOTEM ASI NĚCO ZDECHLO. NEMĚL SEM ČAS TO ZAHÁZET. K.

„Sakra! To mi ještě chybělo!“ zaklel Josef a přidal ještě pár peprnějších výrazů.

Jako kdyby nestačilo, že zabil už dva lidi. Ten věčný déšť a teplo mu nepomáhlo. Asi bude muset vykopat hrob a pohřbít kravatáka hodně hluboko.

Představa, že by se měl přiblížit k tlejícímu tělu své první oběti, se mu hnusila. Děsila ho. Uvažoval, jestli by přece jenom neměl zavolat na policii a ohlásit nález těla.

Na to druhé, dětské, si zakazoval myslet. Auto zkontroloval. Kromě promáčkliny u pravého blinkru a trochu pobouchané kapoty, kterou ale vyrovnal, nic nenašel. I kdyby ho policie kontrolovala, nic zvláštního by neviděla. Běžně užívané auto.

Na druhou stranu se přiznat nechtěl. Z nějakého nepochopitelného důvodu mu dělalo dobře, že on byl ten, kdo zasadil krutou ránu hned dvěma členům vlády. Pravda, nikdo si dosud nespojil jeho původní záměr se smrtí té malé dívky, ale i tak měl pocit zadostiučinění.

Až unese dalšího, už to nebude náhoda. Doteď měl štěstí, tedy až na to, že ten kravaták a ta dívka zemřeli. To fakt nechtěl. Nemusí přece mít výčitky.

Další na řadě je manželka premiéra, hezky podle plánu. Aspoň pokud *madam* – Josef chce, aby ho někdo začal brát vážně. *O tom teploušovi se neví, že je mrtvej. Doma zkontroluju účet, jak moc na něm lidem záleží. Možná bych mohl trochu přitvrdit*, pomyslel si.

S mnohem lepší náladou poplácal psa, dal mu žrádlo navíc, popadl koště, které měli v boudě jako jedinou trochu použitelnou věc, a vydal se ven.

Ten smrad byl neskutečný. Josefovi se navalovalo, přestože se snažil zakrýt si ústa i nos bundou. Pohled na mrtvolu byl ještě horší. Kusy těla, které kdysi byly kvalitně živené a udržované v posilovně, se v různém stupni rozkladu a ohlodání povalovaly v okolí remízku. Josef už to nevydržel. Otočil se a vyzvracel se. Potom už jen dával naprázdno, kašlal a tekly mu slzy.

Zbytek noční strávil tím, že se snažil všechnu tu mazlavou hmotu dostat z oblečení i z vlastní kůže. Stále se mu navalovalo. Pokaždé, když si vzpomněl na lebku s chybějícím obličejem, na níž byly stále patrné vlasy, ale cáry kůže dokazovaly apetit drobnějších zvířat. Červi, kteří byli de facto na každém kusu těla, který našel. Mohl si gratulovat, že uplynulo dost času a zvířata byla tak aktivní, protože torzo sice zůstalo z větší části vcelku, ale bez vnitřností, a chyběla levá noha od kotníku dolů a obě ruce. Tu pravou nakonec našel poblíž.

Několikrát se zhluboka nadechl, nahý do půli těla, jak se snažil v hrnci s čajem a saponátem vyvařit vlastní oblečení, aby tolik nepáchlo. Podíval se na své trochu rosolovité břicho a žaludek se mu opět naprázdno obrátil. Mrtvý muž, na rozdíl od něj, už žaludek neměl, soudě podle roztrhané košile a černých skvrn v oblasti pupku. A také podle nízké váhy trupu. Na jeho vnitřnostech si zřejmě pochutnali různí obyvatelé zvířecí i hmyzí říše.

Josef se otrásl. Doufal, že všechno uklidil tak, aby se ještě nějakou dobu nemusel bát prozrazení. Mezi tím, kdy se mu v mysli střídaly výjevy mrtvého přítele ministra vnitra a dcery ministra obrany, se pokoušel soustředit na svůj původní plán.

Ted' unese tu bábu. Je to sice velké sousto, ale byl přesvědčený, že to zvládne. To, že ze sebe ta nabubřelá kráva dělá obyčejnou ženu z lidu, mu nahrává do karet. Stáhne ji, až pojede z nějaké akce, stačí si jen počkat. Má zjištěné, kam její děti chodí do školy i kdy je sama, protože premiér pravidelně tráví páteční podvečery na golfu. Respektive u milenky. Stačí zjistit, co bude mít premiérova žena za program, anebo jen čekat před jejich domem.

Uběhlo několik dalších dlouhých dní. Josef byl ale klidný. Už přestal denně sledovat zprávy. Kdyby se našlo tělo toho kravaťáka, dozvěděl by se to. Počítal s tím, že se jednou všechno provalí a byl s tím smířený. Věděl, že všechno, co dělá, dělá pro dobro všech, pro dobro vlasti. A přestože zabil už dva lidi, jako vrah se necítil.

Vraha si představoval jako někoho, kdo vraždu plánuje a má z toho požitek. To on rozhodně neměl. Naopak. Bylo mu líto těch dvou životů, ale hlavně toho, že plnění jeho plánu šlo mnohem hůř, než si představoval. Na kryptoúctu se sice pravidelně objevovala platba pro „uneseného“ milence ministra vnitra, ale média se o něj po prvotní senzaci přestala zajímat, a zřejmě i policie. Jediný, kdo pro něj stále truchlil, byl sám ministr vnitra.

Jaro už bylo v plném proudu. Pole žloutla kvetoucí řepkou a celou zem pokryl pyl z borovic. Lidé nadávali, v rouškách se jim dýchalo mnohem hůř, a Josef si mnul ruce. Taková nálada ve společnosti se mu hodila.

Dnes je ten den, cítil to. Od rána vnímal lehké mravenčení způsobené očekáváním něčeho velkého. Soustředil se na tu bábu přes měsíc. Byl na jejích autogramiádách, setkáních s obyčejnými občany, jak tomu říkala. Měl neuvěřitelné štěstí, jak byla blbá. Napsat knihu *Život s premiérem* a myslet si, že je druhá Michelle Obamová, to bylo to nejlepší, co mohla udělat. Aby dokázala, že je tak obyčejná, jak v tom svém blábolu píše, křižovala republiku sama v malém autě. Tohle to také švalo – lidi měli všechno zakázáno, ale tihle privilegovaní očividně mohli všechno.

Na jednom náměstí se dokonce dostal až ní. Stejně jako při prvním únosu měl falešný plnovous, sluneční brýle a kšiltovku. Pochopitelně jinou, nebyl hloupý.

„A vy jste?“ otočila se k němu tenkrát, rozesmátá, energie z ní jen sršela.

„He?“ vydal ze sebe Josef, kterému zatrnulo.

„Komu mám napsat věnování,“ ukázala propiskou na výtisk své knihy, kterou držel v rukou.

„Chm, Jiří, děkuji.“

Pár vteřin sledoval, jak se jí rty, nechráněné rouškou, zvlhly při tichém předříkávání toho, co psala. Zaujala ho její poměrně hluboká vráska mezi obočím, která ale vzápětí zmizela, když mu už zase s úsměvem knihu podala a chystala se otočit k nějaké ženě stojící za ním.

„Fandím vám, jsem už na vaší čtvrtý akci,“ řekl tím trochu nakráplým hlasem, kterým se jí i představil.

„To je hezký, pane, ale nejste tu sám!“ obořila se na něj korpulentní dáma ve frontě a hrubě ho strčila do ramene.

Premiérova žena se na něj s díky usmála a začala se věnovat dalším návštěvníkům.

Josef se rozhlédl. Na náměstí mohla být tak padesátka lidí, z toho na akci samotné maximálně třicet, čtyřicet, včetně dětí. Zbytek jen tak procházel anebo okouněl, lidé možná čekali, jestli krom útlé knihy dostanou ještě něco zdarma. Josef odešel z náměstí do postranní uličky, kde si svlékl mikinu a nasadil lehkou větrovku. Sundal plnovous, ponechal si jen horní část s knírem. Namísto slunečních brýlí si nasadil staré kostěné obroučky po svém otci, a pak původní svršky uklidil do brašny. Vrátil se na náměstí, vmísil se mezi lidi, a už z bezpečné vzdálenosti pozoroval dění okolo „spontánní“ autogramiády.

Stačilo si počkat. Tahle akce je jiná, přesto stejná. Premiérova manželka byla naivní, hloupá. Odmítla ochranku, jezdila sama a snad doopravdy věřila, že ji lidé mají rádi.

Takže, i když tohle město neznal, díky tomu, že už byl na té minulé její akci, věděl, jak na ni. Vůz nechal na stejném parkovišti jako žena předsedy vlády a měl dokonalý plán. Věděl, jak to na jejích akcích chodí. Prostě pojede za ní, až se bude vracet domů, vybrzdí ji nebo zastaví pod nějakou jinou záminkou. Klidně do ní nabourá, když to bude potřeba. A až zastaví, bude to snadné. V jednoduchosti je krása.

Josefovi bylo dvaadvádnáct a cítil se životem značně unavený. Neměl harmonické dětství, o dospívání ani nemluvě. Přesto vystudoval gymnázium s vyznamenáním a úspěšně složil přijímací zkoušky na lékařskou i filozofickou fakultu. Tehdy si myslel, že konečně nad osudem zvítězil. Že bude lékařem s dobrou pověstí, a ještě lepším platem. Smůla jej ale ze svého sevření nepustila. Jeho matku, která mu nikdy nevěnovala dostatek lásky a ani ho neuměla ubránit před otcovými ranami, postihla demence. Josefovu starší sestru, která se o ni měla se svým manželem postarat, pro změnu rakovina. Otec byl už několik let mrtvý. Když se nad tím Josef zamyslel, vlastně také jeho přičiněním, ale té osudné rvačky, která skončila rozraženou otcovou hlavou, rozhodně nelitoval. Jeho studia byla každopádně *passé*, stal se v podstatě ze dne na den hlavou rodiny, a musel se začít starat.

Nežilo se jim úplně špatně. Sestra se po kolečku chemoterapií a ozařování naštěstí vyléčila, ale zůstala v invalidním důchodu, s dětmi, ale bez manžela. Matku umístil do pečovatelského zařízení, a přestože nebylo levné, zvládali to. Dokud nepřišla tato vláda a s ní restrikce, zákazy a příkazy. Nesmyslné se střídalo s absurdním. Všechno, naprosto všechno se zdražilo, a přesto se lidé jako zfanatizovaní, až na čestné výjimky, stále zastávali vládnoucí koalice, která všechny ty zákazy vydala.

Na tohle všechno Josef myslel, když dnes opět následoval auto manželky toho největšího prašhuby z nich – premiéra. Bylo to v dalším anonymním městě, paní premiérová jela z jiné akce, která však vypadala úplně stejně, jako všechna její setkání s občany. Okouněl na náměstí a než se nadál, baba sbalila zbylé knihy a rychle odjížděla, stihl ji jen tak tak. Jel nenápadně za ní. Vymotali se z města a Josef se držel v bezpečné vzdálenosti. Nechtěl ji ztratit, ale také se nemohl moc přiblížit, protože provoz stále zůstal poměrně hustý.

Byl nervózní. Chtěl znova trochu změnit vizáž, alespoň na vousáče s kšiltovkou, kdyby byl přece jenom někde na kameře, ale nestihl to.

„Proč jedeš tak rychle, sakra,“ cedil skrze zuby, když se za jízdy snažil nasadit si plnovous i s rouškou.

Na náměstí měl roušku také, ostatně jako většina poslušných, nehodlal ukazovat víc, než bylo nutné. Premiérova žena v autě před ním kličkovala, jízda jejího červeného vozu připomínala arkádovou hru z osmdesátek. Blížili se k městu.

„Takže plán bé, holubičko,“ usmál se Josef s výrazem naprosté soustředěnosti.

Sešlápl plynový pedál a motor jeho kombíku zaúpěl námahou. Josef odbočil a ob několik ulic si nadjel až k vile, kde premiér bydlel. Tam samozřejmě nemohl, vilový komplex byl střežený nejen kamerovým systémem, ale i fyzickou ostrahou. V nízké budově, skrze níž se muselo projít, dokonce sídlila recepce dohlížející na evidenci návštěv.

„Tak pojed’!“ Netrpělivě podupával v rychle se šerícím podvečeru, kdy stál v bezpečné vzdálenosti od svého vozu.

Pouliční lampy byly nastaveny na automatické rozsvěcení v určitou hodinu, zatím ale nesepnuly. Josef mhouřil oči proti ostře osvětlené závoře vilové čtvrti. Bylo to teď, nebo nikdy. Potil se a srdce mu tlouklo šíleným tempem.

Konečně uviděl přijíždět její auto. Alespoň doufal, že je to ona. Postavil se doprostřed jízdního pruhu a signalizoval, aby zastavila.

Bud’ ho přejede, nebo zastaví. Nebo to není ona a on zahraje pobudu. Zvládne to. Musí.

„P-promiňte, našel... našel jsem tu n-nějakýho psa, můžete mi p-pomocť? Někdo ho asi p-přejeť, ale můj mobil je vybitý.“ Koktal a hrál, že je v šoku.

Premiérova manželka, která se zpočátku tvářila značně nedůvěřivě a nepřístupně, nyní otevřela dveře a vystoupila z auta. Josef neváhal. Sotva udělala několik kroků, aby

obešla auto a pomohla tak domnělému zvířeti, vrhl se k ní. Chytil ji zezadu do kravaty a přitiskl jí hadr namočený v chloroformu k nosu a ústům.

Klouzalo to. Z toho nasládlého zápachu se mu dělalo špatně. Ta ženská sebou pořád házela a jemu připadalo, že má snad nadlidskou sílu. Zesílil sevření pravého nadloktí na jejím hrdle a druhou rukou jí matlal hadrem po obličeji. Nechápal, že se v tichosti nesvezla k zemi hned poté, co jí přiložil hadr napuštěný látkou k obličeji, jak to vídal ve filmech. Namísto toho s ním bojovala a dupla mu na nohu. Josef zaklel a polevil v sevření, čehož okamžitě využila, strhla mu levačku s hadrem a zaryčela. Nekřičela, ale bylo to poměrně hlasité. A pak znovu.

Josef na nic nečekal. Otočil se a utíkal do tmy, mezi keře do další obytné čtvrti, odkud se chtěl oklikou vrátit ke svému vozu. A věděl, že to musí stihnout rychle, než premiérova žena stačí zalarmovat ostrahu a policii.

Celý další týden Josef sledoval zpravodajství. Na každého se utrhoval a studenty za monitory svých domácích počítačů nechával dělat, co chtěli.

Co mu bylo po jejich vzdělání? Kdyby je měl normálně ve třídě, nedovolili by si ho ignorovat. Za jejich distanční výuku a fakt, že budou nadosmrti hloupí, můžou poděkovat vládě. Jestli na něj nepříjdou, jestli se mu to povede, třeba mu budou aspoň jejich rodiče vděční, že se jejich potomci budou moct učit zase normálně, tváří v tvář.

Ztrácel ale naději. Na virtuální účet nechodilo už vůbec nic. Měl to vymyšlené dobře. Navlečený do latexového oblečku, s umělými prsy, parukou a škraboškou, by ho nepoznala ani vlastní matka, kdyby tedy ještě někoho poznávala. V dnešní době bylo snadné sehnat cokoli. Výbavu pro *madam*, jak postavě říkal, například sehnal v sex shopu. Měníč hlasu, a překvapivě i ten chloroform, na internetu. Ze zahraničních stránek, s pořádným zabezpečeným šifrováním vlastní IP adresy přes Tor, a s dodáním na výdejní box v jiném městě, to je jasné.

I když ten chloroform je asi nějaký šmejda, nefungoval ani na toho teplouše, ani na tu krávu, říkal si v duchu a mračil se na celý svět.

Vyslal do světa další video, kde *madam* připomněla, že ví, jakou vazbu má pohřešovaný Leoš N. na ministra vnitra a upozornila, že zemře, pokud mu lidé nebudou posílat desátek za to, že zůstane naživu. Přitvrdil a přiznal se, že členové organizace *madam* mají prsty v zabíjení dcerky ministra obrany a napadení premiérovy ženy.

Tohle už muselo zabrat. Odhalil spojitost. Oznámil plány a vznesl požadavky.

„Jsme *madam*. Žádáme, aby současná vláda odstoupila,“ pronášel Josef oblečený jako *madam*. Přesně podle plánu mluvil v množném čísle, chtěl působit jako organizace, ne jako

jednotlivec. „Předtím žádáme zrušení všech restrikcí. Samozřejmě v našich bezpečnostních opatřeních budeme i nadále pokračovat, až do úplného splnění všech požadavků.“

Vypnul videokameru a vysoukal se z toho nepohodlného oblečku. Nezbyvalo nic jiného než čekat. A pokusit se o něco dalšího. Nevyšla manželka předsedy vlády, vyjde únos někoho jiného. Média mlčela, žádná zmínka o jejím napadení. Vlastními zdroji ale zjistil, že ji od onoho nepodařeného pokusu o únos hlídá ochranka. Muselo se něco stát.

A také že stalo. Najednou se stala spousta věcí. Média několikrát denně vysílala zprávu od „tváře organizované skupiny zvané *madam*“ a reportáže o jejich zločinech. Rozpitvávala povahy a nevinnost obětí. O požadavcích organizace padala slova jako absurdní, nesmyslné, vyděračské nebo naprosto nereálné. Politici vyslovovali jednoznačný nesouhlas a kategoricky odmítali jakýkoli ústupek.

„S teroristy a vrahy v žádném případě nebudeme navazovat sebemenší dialog,“ pronášela v rozhovoru pro nejsledovanější televizi ministryně spravedlnosti. „Nebojím se, že mě unesou. Jediné, o co se obávám, je bezpečnost nás všech, našeho lidu. Takovéto skupiny je nutné eliminovat, žijeme v právním a bezpečném státě. Naše ministerstvo již navrhlo zřízení Úřadu pro odhalování podvratných skupin.“

„Děkuji,“ odpověděla mladá reportérka, „co na tuto situaci říkáte vy, pane premiére? Pokud jsou informace od *madam* pravdivé, vaše manželka čelila pokusu o únos.“

„Tato prohlášení kategoricky odmítám,“ vyhrkl malý plešatý muž s brýlemi a v na míru šitém obleku. „Moje paní byla napadena nějakým pobudou, navíc téměř před naším domem, ostražka tedy vše viděla a –“

„Takže policie jej dopadla? Byl to člen organizované skupiny *madam*?“ skočil mu do řeči novinář z jiné redakce.

„Zatím bohužel ne. Jistě si dovedete představit, kolik takových individuí se po našem městě potlouká.“

„Byl zřízen speciální tým pro vyšetřování těchto zločinů? Co říkáte na spojitost případů, jak jej *madam* popsala?“

„To... to je otázka přímo na policii, o tom nemám žádné informace.“ Předseda vlády se viditelně potil a stále si posouval brýle na nose.

„Má vláda v úmyslu vyhovět požadavkům *madam*?“ optal se další reportér.

Premiér nervózně polkl a podíval se směrem k ministryni spravedlnosti, ta ale vyděšeně zavrtěla hlavou, jen aby jí nedával slovo. Rozhlédl se po zbylých členech své

vlády, ale ani tam nezískal podporu. Odstoupil od mikrofonu, aby v tu chvíli přistoupil mluvčí vlády a improvizovanou tiskovku ukončil.

Josef zhluboka vydechl vzduch, který podvědomě zadržoval v plicích.

No vida. Konečně se to někam hejbá. Nejde to úplně podle plánu, ale už věď, že za tím je nějaký účel, spojitost. Ted' už požadavky madam musej brát vážně, i když se snažej říkat opak.

Tu noc usínal s dobrým pocitem. Cítil v kostech, že to vyjde.

Jen pár dní předtím, než začalo astrologické léto, se Josefovi podařilo unést třináctiletého syna té štěkny, ministryně spravedlnosti.

To má za to, jak se prsila, že se o sebe a svou rodinu nebojí. Kráva jedna.

Bylo to snadné. Josef měl zjištěno, do jaké školy kluk chodí. Pak už stačila malá lest a kluk i s kamarádem skončili v jeho autě. Ten druhý byl sice maličká komplikace, s níž Josef nepočítal, ale věděl, že to nějak přetaví ve svůj prospěch. Byl zvyklý improvizovat.

„Slyšel jsi to, Pepo?“ ptala se ho doma manželka s očima navrch hlavy.

Josef se usmíval. Už dlouho ji neviděl takhle vzrušenou a plnou života. Bylo vidět, jak se v ní mísí touha po nějakém dění se špatným svědomím, protože hlad po senzaci přece nebyl správný. Ale něco se dělo, a ona tak měla možnost soustředit se na jiné věci než na prázdnotu, která ji tížila. Naprosto jí rozuměl. I když ona netušila, neznala plán *madam* a tedy ani nic z toho, co udělal, cítil se tak nějak naladěný na její vlnu.

„Unesli další dvě děti. Představ si. Nějaký hajzl unáší děti!“

Josef zbledl. Nevěřicně vytáhl mobil z kapsy, aby zkontroloval média. Jasně přece v tom směšném obleku řekl, o co *madam* jde!

„Svině,“ ucedil. „Do prdele, to jsou svině!“ zařval.

Jeho žena od něj vystrašeně o krok ucouvla.

„J-je to hrozný, takový zrůdy by neměly běhat po světě,“ koktala.

„Co? Neboj, oni je chytěj,“ zamumlal, když zvedl hlavu od telefonu.

Sebral ze stolu ovladač od televize a zvýšil hlasitost, aby si mohl poslechnout ranní zprávy.

...jak naší redakci potvrdil mluvčí policie. Dva chlapci byli uneseni za bílého dne přímo od základní školy, kterou navštěvovali.

„Jsou to moji spolužáci, vůbec nevím, že by něco řešili, byli v pohodě,“ promlouvala zády ke kameře nějaká dlouhovlasá dívka.

Reportérka stojící před školou se jí chystala položit další otázku, když do záběru vstoupila dospělá žena a rozhořčeně odstrkovala mikrofon a dlaní zakrývala kameru.

„Že se nestydíte, vy hyeny!“

„To byla reportáž přímo od základní školy, kterou oba unesení chlapci navštěvovali. Připomeňme, že podle svědků nastoupili včera v odpoledních hodinách do zeleného sedanu. Tímto apelujeme na všechny rodiče, aby své děti poučili o nebezpečí spočívajícím v takovém jednání. Další informace přineseme v odpolední relaci.“

Josef zprudka oddechoval. Kde je *madam*? Ani zmínka o politické souvislosti, jeho vznešených požadavcích, hodnotách, které ctí a kterých chce dosáhnout. Pro dobro všech, pro dobro vlasti! Ti pisálci to celé úplně překroutili, rozeslal snad dostatečně jasný vzkaz, nebo ne?!

To, co ho napadlo, jej vylekalo. Zároveň mu to ale dávalo dokonalý smysl. Ani ho moc nepřekvapilo, jak to rozhodování bylo krátké.

Rozhodnout se někoho zabít a skutečně to provést, byly dvě úplně odlišné věci. Říkal si, že už přece dvakrát zabil, přesto tohle zkrátka bylo jiné.

Oznámil manželce, že má dnes nečekaný supl a že musí z nočního hlídání rovnou do školy. Naštěstí to nebyla výjimka; kolikrát se během noční služby vyspal a mohl tak zastoupit například nemocného kolegu.

Zamaskovaný plnovousem a kšiltovkou vstoupil do nepoužívané prádelny. Překvapilo ho ticho. Ve vteřině, kdy jeho oči přivykaly šeru, najednou ucítil ránu do hlavy a chlapecké hlasy přeskakující z návalu adrenalinu do fistule. Ohnal se a narazil do měkkého těla, které ze sebe vydalo jen jakési neurčité *uh*. Chňapl po klukovi, který se snažil prosmýknout okolo něj, a podařilo se mu ho chytit za nohu. Kluk sebou praštil a ztichl. Josef se konečně zvedl do důstojné pozice a vtáhl bezvládného zpět dovnitř. Druhého chlapce spatřil na opačném konci odhlučněné prádelny, jak se krčí, třese se strachy a krvácí z rány na čele.

Vypadá tak malej, oproti běžnému pubertákovi, pomyslel si Josef. Tohle nedám, jako teď jen tak vytáhnout bouchačku a oddělat dvě děcka? Vždyť to sotva mutuje, jeden je v bezvědomí, a ten u zdi břečí a počůral se! Jenže co s nima? Kristova noho.

Josef zavrčel a vycouval ven. Neudělal nic.

Tohle byla věc, kterou si musel pořádně promyslet. Jeho podvědomí na něj křičelo, že je musí zabít, musí dokázat, že to *madam* myslí vážně. Ale rozum a srdce oponovaly, že přece není chladnokrevný vrah. Nebo je? Ještě před chvilkou to chtěl udělat. Chtěl světu

ukázat, kam až ho vláda dohnala. Co z něj udělala. Zaslechl několikeré přelétnutí vrtulníku, kterému ale nevěnoval moc pozornosti. Občas prostě něco nad domy proletělo, to nebylo nic zvláštního.

Frustrovaně opustil zahradu, aby ho jeho žena neviděla, a za rohem nasedl do auta, kterým jako odjel do práce. Nastartoval, pozdravil pokývnutím zamračeně na něj civící sousedku se psem, a popojel o několik ulic dál. Zastavil a vypnul motor. Potřeboval přemýšlet. Sesunul se na sedačce a promnul si obličej.

„Sakra!“ zaklel, když dlaněmi nahmatal falešné vousy. „Tak proto na mě ta bába odnaproti tak čuměla! Do prdele!“

Josef třáskl do volantu. Musel okamžitě začít jednat. Znovu nastartoval a vyrazil zařít potřebné.

„Hlášení místního rozhlasu! Upozorňujeme občany, že z rozhodnutí vlády schváleného ve zrychleném řízení, které umožňuje nouzový stav, je každý občan povinen strpět prohlídku svého obydlí a všech přilehlých nebytových prostor, bude-li k tomu příslušníky policejních sborů vyzván! Jedná se o výjimečný úkon v rámci bezpečnostní akce státu. V naší obci bude probíhat dle rozpisu, který naleznete na úřední desce obce a také na webu vlády. Opakuji hlášení místního rozhlasu. Upozorňujeme...“

„To se mi snad zdá,“ zabručel si pro sebe Josef, když zajel na dvůr a s vypnutým motorem vyslechl hlášení rozhlasu.

„Říkal jsi něco, Pepo?“ vykoukla jeho žena z okna.

„Ale nic. Jsem jen k smrti unavený.“

„Slyšel jsi to hlášení?“

„No jo, furt. Počkej, jdu dovnitř, nebudeme tady na sebe hulákat.“ Zamkl auto, zajistil vrata a šel domů za ženou. „My někoho čekáme? Tvou matku?“ zeptal se znechuceně, když zakopl o sloup hrnců, které se u nich vzaly bůhvídkde, protože by přísahal, že v jejich kuchyňské lince je v životě neviděl.

„Tys neslyšel ten rozhlas? Přece to tady nebudem mít jako ve chlívku.“

„Snad si nemyslíš, že sem někoho pustím.“

„No, je to policie, Pepo...“

„I kdyby to byl sám Pánbu, tak mi přes práh nepáchne!“

Okamžitě zalitoval, že na ni tak vyjel. Jeho žena se schoulila sama do sebe, jako kdyby se scvrkla i fyzicky.

„Promiň mi to, máš pravdu. Ať to tady máme hezký,“ usmál se. To doučování mi odpadlo, ale musím ještě něco dokoupit. Přijedu brzy.“ Políbil ji na čelo a zase vyšel ven. Začalo pršet. Zaklel a naoko odjel.

Vrátil se zadem v převleku za *madam*, tedy alespoň v co nejvěrnějším. Latexový obleček by na sebe v autě nenavlékl, takže měl alespoň paruku a plášť. Ten si před vstupem do prádelny sundal a opatrně ho pověsil na hřebík pod starobylou stříškou, a naopak si nasadil škrabošku. Bylo mu jasné, že hlas naživo nezmění, ale pro prvotní zmatení chlapců to určitě postačí. Co nejtíšeji odemkl a pak prudce otevřel dveře. Chtěl se vyhnout podobnému překvapení, jaké mu poskytli ráno, kdy na něj zaútočili.

„Kde jste? On krvácí, vůbec se neprobral!“ ječel na něj hystericky jeden z chlapců, sotva Josef vstoupil. „N-nějakej magor nás tady zavřel,“ dodal, když namísto vousatého chlapa spatřil blond ženu.

Josef se vrhl k ležícímu chlapci. Nedýchal, a ani mu nenahmatal puls.

„Je mrtvej,“ řekl, spíš tak nějak pro sebe.

„T-to...“ zakoktal nevěřícně chlapec a ukázal na Josefa prstem, jakmile zaslechl jeho hluboký hlas, tak nesourodý s ženským vzhledem. Zavrtěl hlavou, podíval se na mrtvého kamaráda a co mu síly stačily, běžel k volným dveřím.

Josef se ani nepohnul.

„Tohle je to, k čemu jste mě dohnali,“ ozvalo se z monitoru počítače, na který se kapitán pražské mordparty díval s houfem kolegů za zády. Bylo tam snad celé oddělení, včetně sekretářek. Obraz ukazoval Josefa, stále v částečném převleku za *madam*, jak stáčí kameru k mrtvému synovi ministryně spravedlnosti. „*Madam* vám dali šanci. Pro dobro vás všech se rozhodli donutit vládu k rezignaci. Mělo to dopadnout úplně jinak, ale štěstí při mně tentokrát nestálo. Ta první nehoda s přítelem ministra vnitra mě vyděsila. Ale pak... Pochopil jsem, že musím pokračovat. Ta malá holka, to byl snad ještě větší omyl, vůbec jsem netušil, že jsem někoho srazil, natož koho. Musíte mi věřit. Nejsem vrah. Teda, ne úmyslně,“ zasmál se hořce, když zcela přirozeně přešel z množného na jednotné číslo. „Jak jsem říkal v předchozích videích, chtěl jsem unýst několik politiků, nebo aspoň jejich blízkých, abych donutil vládu ke zrušení všech těch debilních opatření, kvůli kterým spousta lidí přišla o práci, o zdraví, i o rozum. Aby odstoupili! Pak jsem chtěl unýst premiérovu ženu, jenže... řekněme, že jsem udělal chybu. Ona a ty děcka měly být můj triumf, ale víte co? Tohle!“ otočil zase kameru na mrtvolu pubertáka, který vypadal tak malý. A nevinný. *Byl* nevinný.

„Tak takhle rychle vyřešenej případ sériovýho vraha jsem snad ještě neviděl,“ prohlásil kapitánův nadřízený, když obdržel Josefovo přiznání na flash disku.

„Ani nevím, jestli se ten chudák dá sériovým vrahem nazývat, šéfe. Viděl jste i ten konec?“

„Myslíš to, jak se oddělá? O to popravdě ani nestojím,“ zabručel náčelník.

„Ale ne,“ natáhl se kapitán a drze stiskl na šéfově počítači play.

„Celej život jsem platil daně,“ ozval se zase Josefův hlas. „Staral se o své zdraví, o manželku, pomáhal jsem tam, kde to bylo potřeba. A pak přišla tahle sebranka nenažranců, nařídila nám platit, nosit náhubky a všechno nám zakázala. Moje žena... dělám to hlavně kvůli ní. Chtěl jsem pro ni lepší svět, jinej. Aby mohla bejt šťastná jako dřív. I tohle udělám pro ni. Toho druhýho kluka jsem nechal jít. Je jen otázkou času, než sem přivede policajty. Který by sem stejně přišli, papaláši jim odsouhlasili domovní prohlídky,“ odfrkl si Josef smutně.

„Neukazujte to mojí ženě. To je moje poslední a jediný přání. Prosím.“

Dál už se náčelník nedíval. Odvrátil hlavu a jen zaslechl lupnutí, když náboj opustil hlaveň, prolétl tlumičem a protal Josefovu hlavu od brady až k temeni. Potom se ozvalo duté žuchnutí, když mrtvé tělo dopadlo na zem, k synovi ministryně spravedlnosti.

Kapitán si povzdychl a poznamenal: „Je mi toho chlapa vlastně líto. Ten jeho plán zas tak špatnej nebyl, kdyby neměl takovou smůlu. Snad bych se v tom ani nešťoural a uzavřel to, jak říkal.“

„To ať tě ani nenapadne! Naopak, musíme to pořádně rozmáznout! Udělat z něj zrůdu, viníka se vším všudy, o kterým se bude psát a kterýho bude veřejnost nenávidět.“

„A kterýmu se média budou věnovat tak moc, že si nebudou všímat jiných věcí,“ dodal kapitán tiše. „Co ta jeho žena? Bylo to jeho poslední přání...“

„Co s ní? Můžu já za to, že doma měla sériovýho vraha? Bůhví, jestli v tom nejela s ním.“

„Šéfe, to snad –“

„Už jsem řekl. Pro dobro vlasti.“
